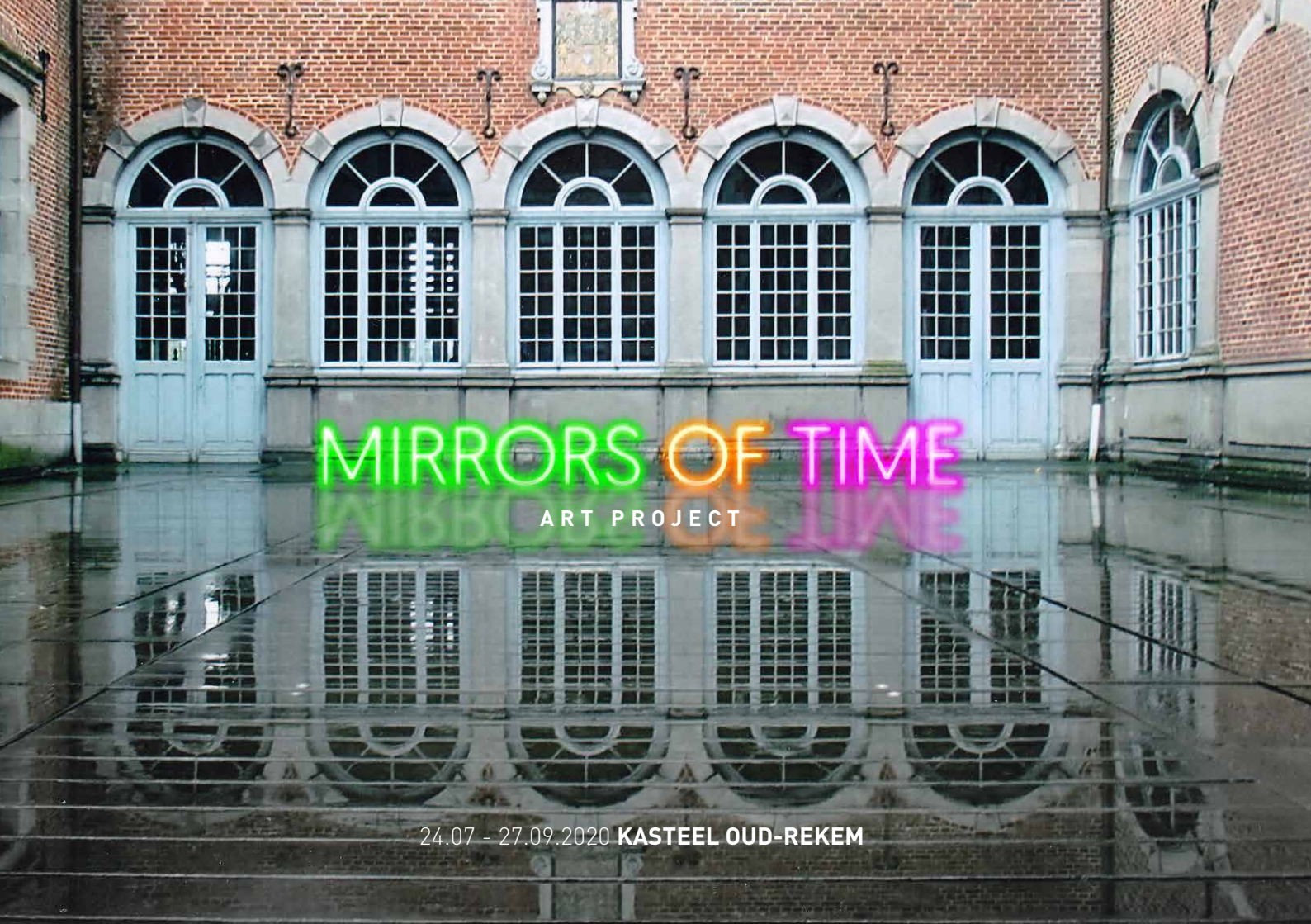

MIRRORS OF TIME

ART PROJECT

24.07 - 27.09.2020 KASTEEL OUD-REKEM

MIRRORS OF TIME

ART PROJECT

24.07 - 27.09.2020 **KASTEEL OUD-REKEM**

Alles in het leven weerspiegelt tijd. Zo ook voor Oud-Rekem dat intussen met vele eigenzinnige tentoonstellingen steeds nieuw leven kreeg. Het is daar waar Annemie Van Laethem & Erik Croux dertig jaar geleden de plek vonden om hun bezieling voor hedendaagse kunst een gezicht te geven. Het kasteel fungeert als een spiegel van de recente ontwikkelingen in de wereld van hedendaagse kunst.

Mirrors of Time spiegelt hoe de liefde voor kunst hier op vele manieren gestalte kreeg. Met als focus een onvermoeibare inzet en passie voor hedendaagse beeldende kunst, voor het inlevingsvermogen en duiding van vaak niet altijd, jonge, soms nog onbekende, maar ook internationaal actieve beeldend kunstenaars. Menigeen vond van hieruit wegen naar een groot publiek.

Mirrors of Time beweegt rondom het inzicht dat kunst altijd draait om tijd en is te zien als een weerspiegeling van het denken en werken van kunstenaars. Bezoekers kunnen op elk denkbaar niveau instappen, maar altijd in verbazing en verwondering.

Juist in onze tijd, die vraagt om nieuwe en bekende reflecties, praktijken en wijsheden, is kunst als spiegelende bron van hoop en inspiratie onmisbaar.

Curatoren: ANNEMIE VAN LAETHEM, ERIK CROUX & CO-CURATOR MAT VERBERKT

KARIN **ARINK**
MELANIE **BONAJO**
BRAM **BRAAM**
CHARLOTTE **CASPERS**
JEROEN **CREMERS**
ERIK **CROUX**
JEROEN **EISINGA**
EDDY **FONTAINE**
GLUKLYA
SUSANNA **INGLADA**
TATIANA **ISTOMINA**
MEHDI-GEORGES **LAHLOU**
OTOBONG **NKANGA**
THIERRY **OUSSOU**
MARLEEN **ROTHAUS**
ANDREAS **SCHMITTEN**
INSA **SCHÜLTING**
LIEVEN **SEGERS**
SLAMMER!
BERNDNAUT **SMILDE**
TOPP & **DUBIO**
KOEN **VAN DEN BROEK**
KOEN **VANMECHELEN**
MARTA **VOLKOVA &**
SLAVA **SHEVELENKO**

deelnemende kunstenaars:

MELANIE BONAJO

NL-1978

Melanie Bonajo tart het traditionele onderscheid tussen mannen en vrouwen, natuur en technologie. Met haar video's, performances, foto's en installaties denkt ze na over technologische vooruitgang die gevoelens van vervreemding doet toenemen, de spirituele leegte van haar generatie, de veranderende relatie met de natuur en existentiële vragen.

De video-installatie 'TouchMETell' (2019, installatie en filmsetdesign i.s.m. Théo Demans) laat kinderen (en volwassenen) nadenken en praten over intimiteit, hun grenzen en lichaamsbewustzijn. Melanie Bonajo en een groep kinderen van 6 tot 8 jaar onderzoeken hoe ze hun eigen lichaam en fysiek contact met anderen ervaren. Melanie gebruikt open-interviewtechnieken en kinesthetische spelvormen in een zacht, aibaar en veelkleurig landschap met speciaal gecreëerde objecten. 'Wat is seks?', 'Heeft liefde iets te maken met seks?', 'Kun je emotionele pijn voelen in je lichaam?', 'Wat zijn gevoelens?', 'Ben je weleens eenzaam?': het is een greep uit de vragen die Melanie stelt aan de kinderen, terwijl ze elkaar duwen, knuffelen, beschilderen of strelen. Met 'TouchMETell' wil Bonajo een discussie op gang brengen over grenzen, genderrollen, lichamelijke autonomie, intimiteit en het gebrek aan contact in deze digitale tijd

KARIN ARINK

NL-1967

In haar individuele atelierpraktijk gebruikt Karin Arink verschillende media, zoals tekst, tekeningen, animaties, objecten (textiel, keramiek, gesneden vinyl, papier-maché) en (versneden) foto's. Voor 'Mirrors of Time' maakt ze een installatie van zowel oudere als recente sculpturale werken onder de Nederlandse titel 'VerteerWezens'.

'VerteerWezens' is een groeiende groep ruimtelijke objecten in papier-maché, gestart in 2017. In elk werk wordt een overbodig object of gebruiksvoorwerp gecombineerd met aluminium modelleergaas, karton en andere materialen. Deze worden bedekt met papier-maché, gemaakt van versnipperd oud papier. Op deze manier wordt gebruikt materiaal 'verteerd' door er wezens van te maken.

Arink maakt werk vanuit steeds een kernervaring van haar bestaan in relatie tot anderen. Ze richt zich op de fysieke reacties die ze hierop heeft - en de concepten die betrekking hebben op wat het betekent om jezelf te manifesteren. Door deze te concretiseren, visualiseert ze verschillende 'staten van zichzelf'. Door zichzelf met deze sculpturen te fotograferen, relateren de affectrijke objecten aan haar concrete fysieke lichaam.

De serie 'VerteerWezens' groeit nog steeds, evenals de bijhorende fotowerken.

BRAM BRAAM

NL-1980

Bram Braam verzamelt sporen die mensen in de wereld achterlaten. Quasi archeologisch onderzoekt hij zijn omgeving om getuigenissen te vinden en een getuigenis te geven, die in alle opzichten ambivalent kan worden geïnterpreteerd: schoonheid en verwoesting, schade aan architectuur en natuur, verloederend en vermooiend, planmatigheid of agressie, ruigheid en structuur, authenticiteit en transformatie. Ook de kunst wordt een eeuw na de eerste readymade van Duchamp op de proef gesteld. Is het kunst, of was het nog niet weggehaald? En wat een geweldige poëzie kan bouwafval opleveren, als je er de juiste context aan geeft.

In de architectonische sculpturale werken is ook een verwijzing te zien naar de eeuwige kringloop en het transformatieproces van geboorte tot dood. Onze gebouwen en steden zijn constant onderhevig aan een cyclus van opbouw, verval en destructie. Zo knoopt het werk mooi aan bij het eeuwenoude kasteel in Oud-Rekem en zijn afgetakelde muren, die er in de toekomst waarschijnlijk weer anders gaan uitzien. De sculpturen zoeken de spanningsboog op in de vervaging tussen onze realiteit en abstractie. Het mondt uit in een evenwichtig schouwspel van onze alledaagse gebouwde omgeving, van de ruïne tot nieuwe perspectieven.

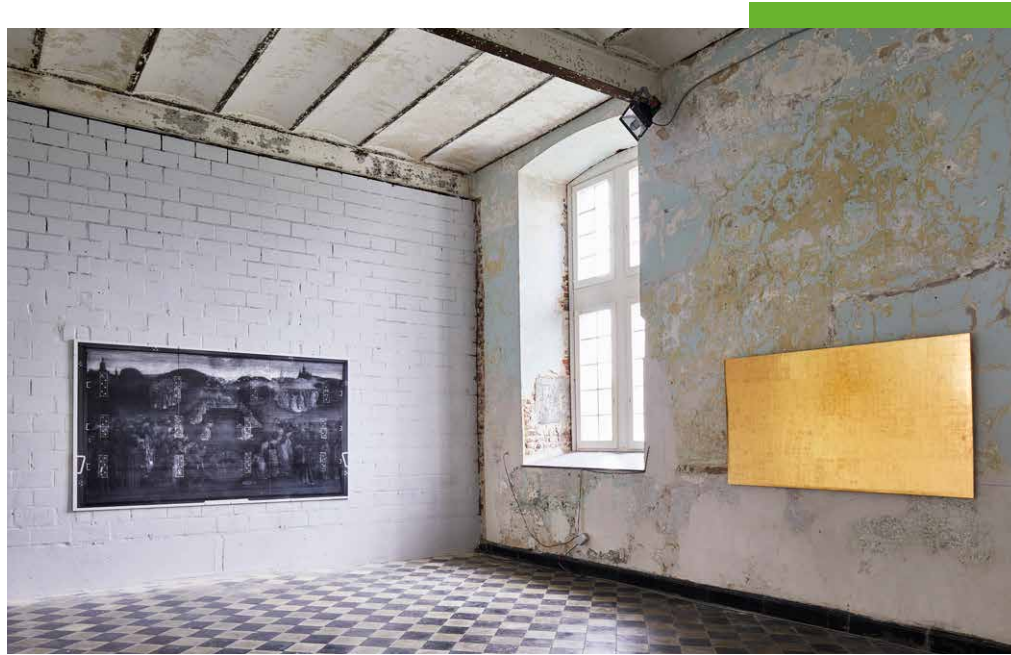
CHARLOTTE CASPERS

BE-1979

Charlotte Caspers is kunstenares, kunsthistorica en restauratrice. Ze werkte mee aan de restauratie van het Lam Gods in Gent. In haar eigen kunst staat het landschap centraal en ook het belang van wat zij 'de poëzie van het materiaal' noemt bij het contact tussen kunstwerk en beschouwer. Een gouden paneel, speciaal gemaakt voor de tentoonstelling, refereert aan het middenpaneel van het Lam Gods: 'De aanbidding van het Lam' van Jan van Eyck. Het formaat is kleiner, maar het zijn eveneens vier verlijmde planken zodat na verloop van tijd vergelijkbare craquelures ontstaan. In het gouden vlak is de skyline gegraveerd van het landschap in 'De aanbidding van het Lam'. Het werk gaat in de presentatie van technische onderzoeksgegevens van het Lam Gods in interactie met röntgenfoto's, donkere beelden die ons recht in het middeleeuwse schilderij laten kijken. Vervolgens ziet u zich weerspiegeld in het gouden oppervlak, een soort 'mirror of time'.

In 'Portrait of a maple tree' (2019) en 'Here comes the sun' (2020) zoom ik heel erg in en tegelijk uit op een landschap. 'Here comes the sun' gaat over zon en strand, het landschap uit mijn leef-omgeving in Bergen. Tegelijk kan je er ook sporen in het strandzand in zien, bekeken van bovenaf. Tot slot is het in vorm en techniek een verwijzing naar de aureolen van heiligen op 14de-eeuwse Italiaanse altaarstukken.

Het kasteel Oud-Rekem, met alle stadia van afgebladderde verf, doet mij denken aan de verfmonsters die ik als restaurator en onderzoeker zo dikwijls bekeken heb. Wanneer je zo een monster bekijkt, dan kruip je als het ware via een microscoop in een schilderij. In het kasteel gebeurt dit op ware grootte: je wordt er als persoon door de verf en alle stadia in tijd omgeven.

JEROEN CREMERS

NL-1972

Cremers woonde en werkte in Maastricht, Amsterdam en Berlijn. In de laatste stad lijkt hij zijn speelveld te hebben gevonden in de dadaïstische erfenis, maar zijn werk verradt dat eindstations voor hem niet bestaan; het gaat bij hem over de continuïteit van voortgang en veranderingen an sich. Het meest in het oog springende onderdeel van het oeuvre van Jeroen Cremers zijn de sculpturen. Een jarenlange zoektocht naar inhoud en materialiteit die bij elkaar pasten, bracht hem bij karton.

Karton is een materiaal dat de tijdelijkheid van alles benadrukt. Ook van de kunsten. Een eigenzinnige en dappere keuze, gezien de restricties die het met zich meebrengt voor de maker, die zich moet kunnen voegen naar beperkingen. Karton vergt veel van het beeldend vermogen van de kunstenaar. Het vereist een innerlijke kracht en die is voelbaar in Cremers' werk.

Het universum van Jeroen Cremers wordt bevolkt door personages die leven in een gemankeerde wereld die tragikomisch naar haar einde strompelt. De dystopie die Cremers schetst in zijn sculpturen wordt bevestigd in zijn tweedimensionaal werk. Zijn collages van recenter datum laten zien hoe hij in een klassieke techniek met een andere vorm en invulling een geheel eigen toon vindt.

ERIK CROUX

BE-1951

Verwondering over de ogenschijnlijk alledaagse dingen delen en tegelijk de complexiteit daarvan tot in het kleinste detail ontleden. Dat is de crux van het werk van Erik Croux. Of het nu gaat om het ontstaan en de evolutie van Chinese karakters en hun veronderstelde afkomst of de wonderbaarlijke metamorfoses die natuurlijke processen in gang zetten bij de vorming van bladeren en waarin niet alleen die karakters, maar ook bijvoorbeeld de vormen van dieren en dingen in te herkennen zijn. Daartussendoor ook nog spelen met de kleuren en vormen zoals de natuur die gedacht heeft en maar met moeite door mensenhand gereconstrueerd kunnen worden. Het zijn niet meer dan een paar ingrediënten in het concept van Croux dat eigenlijk geen begin of einde kent. Hij laat daarvan steeds een nieuwe momentopname zien, maar dan met een lange sluitertijd om zoveel mogelijk textuur, licht en ruimte te vangen. Croux brengt een wonderlijk conglomeraat van evolutionaire processen bij elkaar, legt verbindingen waar we ze niet vermoeden, documenteert deze tot een eigen niet-religieus scheppingsverhaal met een bijna technisch-ambachtelijke precisie, die de toeschouwer laat afdalen in Alices Konijnenhol.

JEROEN EISINGA

NL-1966

Jeroen Eisinga groeide op in Waspik, erg afgelegen aan de rivier het Oude Maasje. Om een beeld uit zijn jeugd te reconstrueren heeft hij een wak gemaakt in een meter dik ijs op een meer in Finland. 'Nightfall' (2018) gaat over dat er een realiteit bestaat los van wat wij ervan vinden. Het is iets waar we geen mening over kunnen hebben. Het bestaat eenvoudig en is aanwezig. We leven in een wereld waarin we alles verinnerlijkt hebben. We leven in een imaginaire wereld. We zien de wereld als deel van onszelf en daardoor zij we ons zintuig voor het onkenbare verloren. Als een geliefde dood gaat zeggen wij 'het voel-

de onwerkelijk', terwijl de dood nu juist het laatste bastion van de werkelijkheid is die zich verzet tegen interpretatie. Eisinga's werk gaat niet om intellectuele bespiegelingen, hij wil ons direct in het gevoel treffen om zo een diepere laag van ons bewustzijn aan te spreken.

'Sehnsucht', 2002 (16mm b&w film to 2k-digital file, silent, 8'59", Delamere Estates, Soysambu, Kenia. Edition of 6 +1ap. 1-6 Coll. Frans Hals Museum, Haarlem)
Sehnsucht is een niet te vertalen Duits woord dat er ongeveer op neerkomt dat iemand wordt

verteerd door verlangen. In de film, die is opgenomen in Afrika, zien we een dode zebra op een zwart-wit geblokte vloer liggen. Het dier verschrompelt terwijl het vergaat, maar het lijkt toch door te ademen. Vier opnames van dezelfde tijdperiode duren ieder 2 minuten, wat in werkelijkheid twee maanden duurde. Het bewegen van de borstkas, het 'ademen' komt door het temperatuurverschil tussen dag en nacht, overdag zet het kadaver uit en 's nachts krimpt het. Iedere ademhaling is in werkelijkheid een dag en een nacht. Het dode dier ademt in het ritme van een etmaal.

EDDY FONTAINE

BE-1957

Tijd en tijdsbeeld zijn aan de orde in de twee werken van Eddy Fontaine. 'One Minute (Read My Lips)' is een grote kleurenprint met rood gestifte vrouwenlippen. Het is de mond van een vrouw, die een tekst declameert over liplezen. In het totaal zijn er 1500 frames. Elke rij telt 25 beelden, een videobeeld van 1 seconde. Zo zijn er 60 rijen, alles tezamen 1 minuut. Op elk frame ziet u bovenaan de tijdscode van het videobeeld. Onderaan vindt u de ondertiteling, letter per letter en synchroon met de lippen. Heel recent is het ongoing project 'EDMAN HOMING'. Om de coronapandemie in te dijen,

verkondigde de overheid met klem: 'Blijf in uw kot'. En wat begon de kunstenaar te doen? In en vanuit zijn huis en tuin in Hasselt fotografeert hij van alles en nog wat, maar niet zomaar. Hij maakt diptieken, per dag een juxtapositie van twee foto's. Dagelijks deelt hij zo'n fotowerk via Facebook en LinkedIn. De geprojecteerde videomontage van de diptieken toont het verloop van de tijd, dag na dag na dag, en is tegelijk een tijdsbeeld. Een explorerend en evoluerend tijdsbeeld waarbij de tijd voorttikt vanaf 14 maart 2020, het begin van de lockdown in België.

GLUKLYA

RU-1969

Door fictieve personages te creëren die zijn afgeleid van echte verhalen analyseert Gluklya (Natalia Pershina-Yamkomanskaya, woont deels in Amsterdam) het conflict tussen de innerlijke wereld van een persoon en het politieke systeem. Projecten die nadenken over het onderwerp 'kleding' ontwikkelen nieuwe methodes om relaties op te bouwen met gemeenschappen buiten de kunstwereld. Ze stellen speelse manieren voor om weerstand te bieden aan onrecht en het vermogen te vinden om de regie over onszelf in eigen handen te nemen. De installatie 'Clothes for Demonstration against False Election of Vladimir Putin' (2011-2015, 56ste Biënnale van Venetië,

2015) documenteert de hoop, dromen en trauma's van mensen die in 2011 in de straten demonstreerden tegen de tirannieke regering. Een recent project is 'Propaganda Flowers': een reeks tekeningen van 'bloemen', gerealiseerd voor de expositie 'Circus of Truth' (BOZAR, 2019). Deze werken tonen dat Gluklya zich op een bredere schaal engageert en ook reflecteert over de Europese koloniale geschiedenis en patriarchale systemen in het verleden en het heden. In vijf nieuwe werken staat naast de tekening van bloemen zoals 'Peaceful Poppy', 'Hypocrit' en 'Congo Flower' de handgeschreven verklaring.

SUSANNA INGLADA

ES-1983

Mijn kunst bestaat uit grote uitgesneden tekeningen of schilderijen op de muur, de vloer en vrij in de ruimte. Ze bewonen de ruimte op een dynamische en actieve manier, die een gevoel van beweging geeft. Ik installeer een podium met afzonderlijke componenten in een beperkt kleurenpalet. Mijn werk gaat over macht, gezag, corruptie en medeplichtigheid. Energetisch en kritisch activeert het onze esthetische en ook politieke reacties.

Gewoonlijk begin ik aan een werk als ik iets niet helemaal begrijp, maar ik hou het bij een sterk gevoel of emotie. Dan probeer ik het obsessief te begrijpen door te tekenen. Ik gebruik beelden van het internet, magazines en zelfgemaakte foto's. Ik haal veel inspiratie uit literatuur, theater en het actuele nieuws. Als geboren en getogen Catalaanse ben ik geïnspireerd door de Spaanse cultuur, geschiedenis en politiek.

Ik werk graag alleen, met mijn handen en de vrijheid van de personages. Ze zijn uit hun oorspronkelijke context gelicht en ik geef ze een nieuwe abstracte omgeving, zodat ze nieuwe rollen kunnen spelen. Ik voel dat elke tentoonstelling een nieuw hoofdstuk vormt in een visuele verhaallijn, zonder die expliciet te onthullen. Suzanna Inglada, die in Amsterdam woont, heeft in het kasteel nieuw werk geïnstalleerd.

MEHDI-GEORGES LAHLOU

FR-MA-1983

'Into the Wind, the Virgins, the Birds ...' van Mehdi-Georges Lahlou is speciaal gemaakt voor het kasteel. Bezoekers kunnen niet anders dan erdoorheen wandelen. In de ruimte hangen dunne doeken met wasknijpers aan draden. Daarbij weerklinkt vogelgezang en in de verte een fluit, bespeeld op het plein Djemaa el Fna in Marrakach (klankcreatie: Ève Ganot). De Frans-Marokkaanse kunstenaar, die in Brussel woont, kocht witte foulards in een moslimwinkel en heeft ze stuk voor stuk gezeefdrukt met hetzelfde motief: een geo-

metrisch patroon van mashrabyas - van die houten raam- of deurscheren, en daaronder een orthodoxe zwarte madonna. Het werk ligt ergens in het verlengde van de installatie '72 (Virgins) in Motion and Aria' (2019, Biennale van Havana), die op haar beurt teruggaat tot de bustes van '72 Vierges' (2012). Uiteraard denk je aan de 72 maagden in het islamitische paradijs, die worden beloofd aan moslimmartelaren. "Dat is een gerucht", zegt Lahlou. "Het woord 'maagd' is ook een verkeerde vertaling van het woord 'houri'

in de Koran. Hier zijn het wel echte maagden." Een paradijs voor iedereen, waar culturen en religies versmelten? "Er is het idee van paradijs en een soort tempel, maar nogal profaan. Het herinnert aan wapperend wasgoed en kinderen die tussen opgehangen lakens spelen, die magische momenten. Tegenwoordig gaat het me echt om een sensorische wandeling aan te bieden en magie. Een magie zonder gebruiksaanwijzing."

TATIANA ISTOMINA

RU-1977

'God is Not Cast Down' (2020) is een installatie van schilderijen, sculpturen en werken op textielstof, genoemd naar het gelijknamige essay van Kasimir Malevitsj uit 1922. Het bronmateriaal is divers. Het gaat van de mediabeelden van recente straatprotesten in Rusland tot de geschiedenis van de geometrisch abstracte schilderkunst, het gebruik van het Cartesiaanse coördinatensysteem in de wetenschap en de Sovjetpraktijk van groepsoefeningen in de openbare ruimte. Het verbinden van zulke uiteenlopende praktijken

heeft te maken met het idee van discipline, of juist gezegd: de onderliggende structuren van regulering, categorisatie en controle, die de fundamentele vormen van de moderne maatschappij, cultuur en kennis. De installatie van foto's, figuratieve schilderkunst en abstracte mixed-media composities is een netwerk van losjes samenhangende beeld- en tekstfragmenten, waarvan de betekenis zich ophoudt in de spleten tussen verschillende visuele en linguïstische vormen.

'God is Not Cast Down' (2020) is een installatie van schilderijen, sculpturen en werken op textielstof, genoemd naar het gelijknamige essay van Kasimir Malevitsj uit 1922. Het bronmateriaal is divers. Het gaat van de mediabeelden van recente straatprotesten in Rusland tot de geschiedenis van de geometrisch abstracte schilderkunst, het gebruik van het Cartesiaanse coördinatensysteem in de wetenschap en de Sovjetpraktijk van groepsoefeningen in de openbare ruimte. Het verbinden van zulke uiteenlopende praktijken heeft te maken met het idee van discipline, of juist gezegd: de onderliggende structuren van regulering, categorisatie en controle, die de fundamentele vormen van de moderne maatschappij, cultuur en kennis. De installatie van foto's, figuratieve schilderkunst en abstracte mixed-media composities is een netwerk van losjes samenhangende beeld- en tekstfragmenten, waarvan de betekenis zich ophoudt in de spleten tussen verschillende visuele en linguïstische vormen.

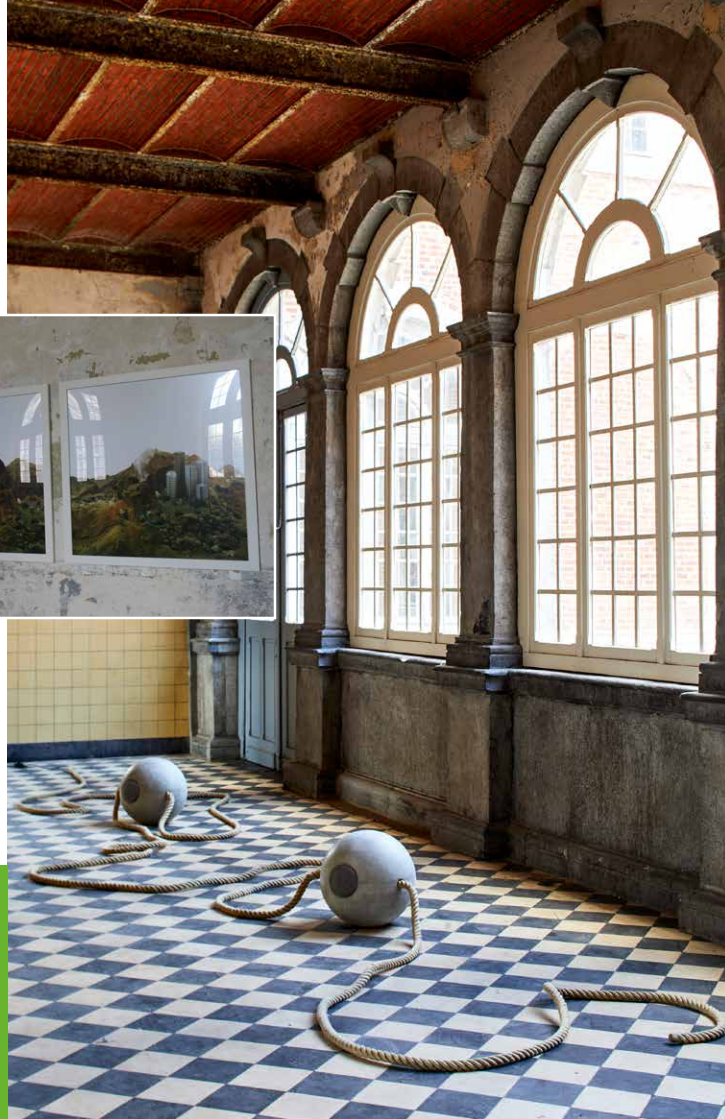

OTOBONG NKANGA

NL-1972

In de sculpturale geluidsinstallatie 'I Dey O' (2016) ontplooit Otoibong Nkanga haar interesse in materialiteit, het object, tekst, geluid en stem. De titel is Nigeriaans Pidgin Engels en betekent 'Het gaat prima met mij'. Dit werk refereert aan de installatie 'Wetin You Go Do' (2015), getoond in de 13de Biënnale van Lyon in 2015: een geluidswerk en 29 betonnen bollen van verschillende grootte (nu in de collectie van Tate Modern).

'Alterscape Stories: Uprooting the Past' (2006, triptiek) zijn fotografische werken, gemaakt na mijn bezoek aan het Canarische eiland Fuerteventura. Het werk werd gerealiseerd voor de eerste Architecture, Art & Landscape Biennial van de Canarische Eilanden. Ik had een heleboel foto's gemaakt van het landschap, dat me inspireerde om een maquette te maken van gesculptureerd papier en diverse materialen zoals antropomorfe bomen, gekleurd zand, uitgesneden foto's, klei, glas enzovoort. Het gesculpteerde landschap was ongeveer 350 cm breed, 200 cm diep en 65 cm hoog. De schaal en stabiliteit maakten het voor mij mogelijk om in de sculptuur aanwezig te zijn en de gefotografeerde handelingen uit te voeren. Zodra de beelden klaar waren, werd de sculptuur vernietigd. De achtergrond was volledig wit om het effect van de donkerte van het lichaam te versterken. Het silhouet is een representatie van de mens in het milieu: een schepper/vernietiger.

MARLEEN ROTHHAUS

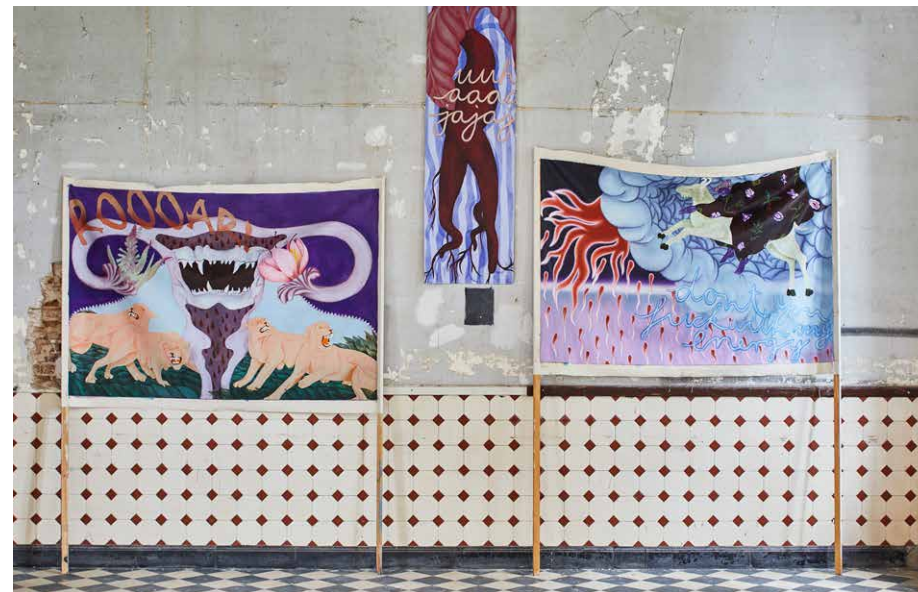
DE-1991

Marleen Rothaus is kunstenares, feministische activiste en sociaal werkster. Haar kunstpraktijk onderzoekt het raakvlak tussen kunst en politiek activisme. Grote olieverfschilderijen op doek verwijzen in hun materialiteit eerst naar klassieke schilderkunst. Dat is voor ze worden losgemaakt en omgeturnd in politieke spandoeken. In deze vorm worden ze rekvisieten voor feministische protesten. De motieven van de spandoeken

draaien rond thema's zoals vrouwelijk geachte, onbetaalde en onzichtbare zorgtaken, seksuele en reproductieve zelfbeschikking en zowel de figuur van de heks als de autonome vrouw* en hun vervolging, waarmee de uitbuiting van vrouwen* zoals toegepast in het kapitalisme begon. Door haar werken als demonstratieborden te dragen in de openbare ruimte, ondervraagt Rothaus de eigentijdse mogelijkheden van het met

traditie beladen medium schilderkunst. Ze geeft de schilderkunst politieke levensvatbaarheid en haalt haar elitaire status een flink stuk onderuit.

* (n.v.d.v.) het Duitse gendersterretje, waarmee inter- en transgenders niet zijn uitgesloten.

THIERRY OUSSOU

BJ-1988

Thierry Oussou presenteert nieuwe werken in inkt, acrylverf en olieverfstick op papier, die zich buigen over de katoenplantages in Benin en hun positieve impact op de economische groei. Zijn onderzoek begon op de plantages in het district Paouignan, die essentieel zijn voor de relatief jonge economie van het land. De bevindingen vertaalde hij in getekende portretten van de katoenarbeiders, de ultieme protagonisten van dit project. Door het gebruik van verschillende technieken en media - onder meer 'charbon de bois' (houtskool), een materiaal afkomstig van de plantage zelf - neemt Thierry Oussou ons mee in de hedendaagse samenleving van Benin. Tegelijk brengt hij een gesprek op gang over de situatie tijdens de huidige coronacrisis en hoe de pandemie impact heeft op de economische kracht, die het land door de jaren heen heeft opgebouwd.

'What is Left of the Sugar Cubes?' (2019) maakte Thierry Oussou in Brazilië voor de 21ste biënnale Sesc_Videobrasil. Het is een film over herinneringen, die vertrekt van het erfgoed dat twee Braziliaanse musea respectievelijk verloren en vonden. In 2018 ging het Museu Nacional in Rio de Janeiro, de oudste wetenschappelijke instelling in Brazilië, in vlammen op. Wetenschappers stroomden toe om zoveel mogelijk te redden uit het puin. Elders in de stad werd in de jaren negentig bij bouwwerken een massagraf ontdekt: de stoffelijke resten van tienduizenden mensen, die in de 18de en 19de eeuw werden ontvoerd uit Afrika

en tot slaaf gemaakt. De eigenaars van de site besloten er ter nagedachtenis het Museu Memorial op te richten. Thierry Oussou gebruikt suiker om de geschiedenis te symboliseren en te reflecteren over het gemeenschappelijke trans-Atlantische aspect van beide collecties. Hoe herinneren we en bewaren we? De film toont dat het verleden ons blijft achtervolgen, zelfs wanneer de sporen ervan worden uitgewist of veronachtzaamd.

ANDREAS SCHMITTEN

DE-1980

De beeldhouwer Andreas Schmitt maakt installaties en sculpturale objecten. Witte sculpturen verkennen resonanties van het modernisme. Qua techniek en materiaal worden 21ste-eeuwse middelen ingezet op traditionele, ambachtelijke wijze. Kleine verstoringstactieken slaan acht op door en door sculpturale criteria zoals rekening houden met de materie en evoceren een eigentijdse esthetiek, die van de digitale wereld. De harmonische vormen van de nieuwe witte sculpturen mogen er dan uitzien als computer-gegenereerde creaties, in werkelijkheid zijn ze gemaakt met een assemblagetechniek die teruggaat tot het surrealisme en ze danken hun

vorm aan alledaagse voorwerpen zoals emmers, kommen en vazen. Geassembleerde gevonden voorwerpen ondergaan verschillende analoge en digitale bewerkingsprocessen tot het uitkomt bij een definitieve vorm van het model voor een afgietsel in kunststof en sinds kort ook brons. Het smetteloze oppervlak van de sculpturen verbergt de bestanddelen van het productieproces en creëert afstand. Tegelijkertijd parafraseert het een groot spectrum van witte gelakte vlakken, waarvan de koele zuiverheid altijd adequaat was om alle materialiteit te transcenderen. (tekst Doris Krystof)

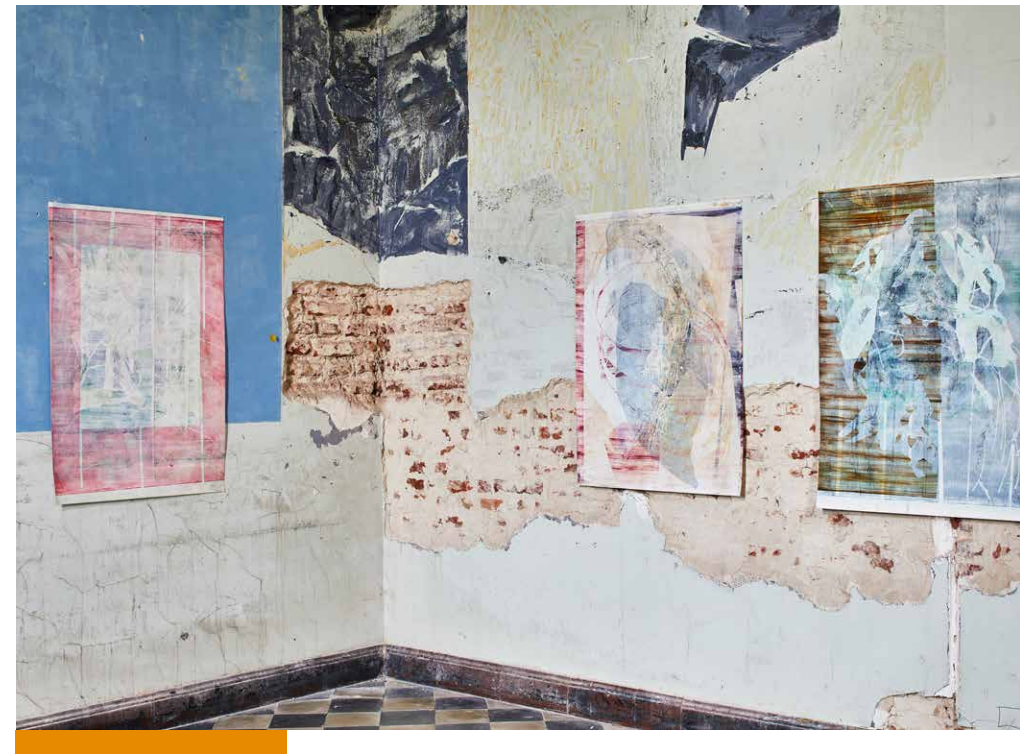
INSA SCHÜLTING

DE-1987

Het verdwijnen van plaatsen, structuren, geesteshoudingen en levensvormen is het overkoepelende thema van mijn werk. Ik interesseer voor me voor de vraag 'Wat, en vooral: hoe wordt iets verteld en aan de hand van wat?' Het zijn juist de tegenstrijdige, onduidelijke en dubbelzinnige spanningen in verhalen, die in grafisch werk en videowerken worden verwerkt aan de hand van gevonden dingen en banale alledaagse voorwerpen.

In het grafische ensemble 'Gesundheit/ Gesundheit/ Verwahrung/ Verwaltung' (2019-2020) vertrekken de vormen van gevonden röntgenfoto's. Zulke röntgenfoto's worden gemaakt volgens vastgelegde regels. Wie ze kan lezen, kent de algemeen erkende richtlijnen. Wie ze niet kent, ziet wervelkolommen en ribben over elkaar heen. Een organische beeldruis. Een gezonde long daarentegen hoort niet te zien te zijn, maar fijne plantachtige vertakkingen geven aan dat ze er is.

De planten in het werk komen dan weer uit het park van een psychiatrische instelling - een mooie omgeving moet de geestelijke gezondheid ten goede komen. Ze werden geplet, in het papier gedrukt en geperst. Het papier golfde en kreeg gaten. De brutale geste schept tere trillende vormen, een heilzaam extract.

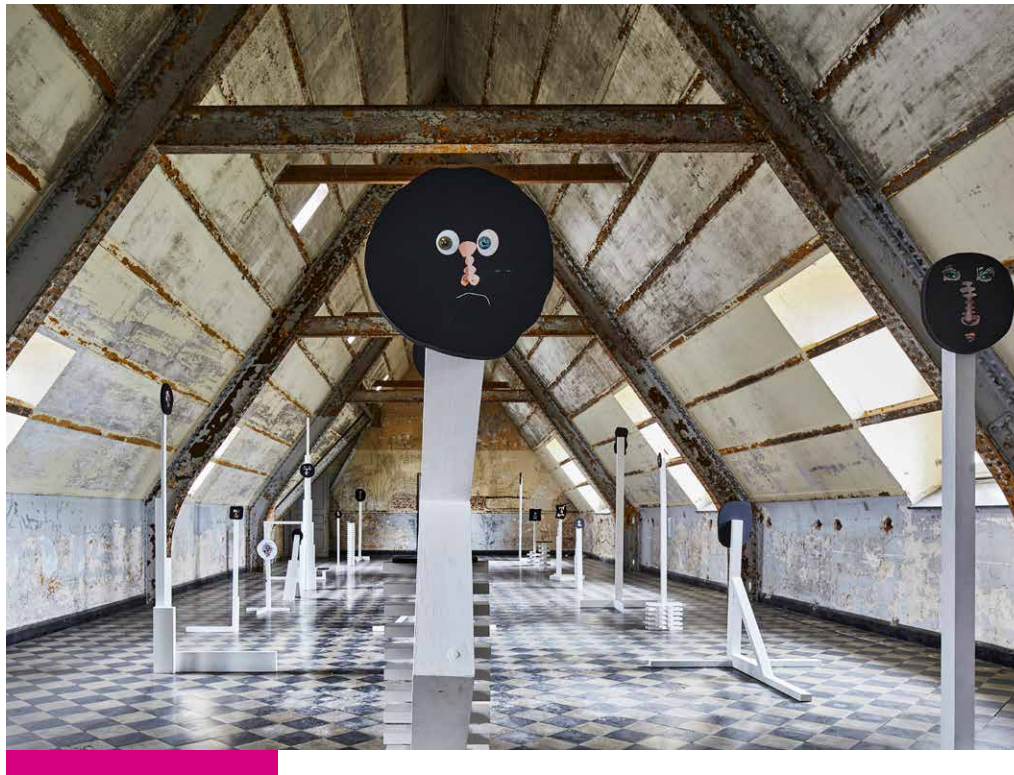

LIEVEN SEGERS

BE-1975

'Niets aan de hand, niets in de mouw en nog steeds niets aan de muur' is een nieuwe opstelling van 'Niets aan de hand, niets in de mouw, niets aan de muur' (2017). Lieven Segers riep via kleurrijke invitaties menig volk op om hun nachtelijke dronken gedachten via sms met hemzelf te delen, 'Sharing is Caring'. Een driehonderdtal berichten later nemen deze reacties de vorm aan van sculptuurachtige figuren of eerder meubels die tezelfdertijd bizar en afwijkend humoristisch aandoen.

Lieven Segers liet bewust de muren vrij om te evidente verwerkingsprocessen van het 'Sharing is Caring'-project tegen te gaan. Door zelf met een gelimiteerde voorkennis van houtwerk en schrijnwerkerij de figuren te fabriceren, kregen ze een stuntelig en ongemakkelijk karakter. Als toeschouwer kan men zich tussen deze cluster van benevelde contouren door manoeuvreren, terwijl hun dwaze dronken berichten als echo's door de ruimte zinderen. Het is een eerbetoon aan onze machtige scheve fantasie, waarmee we ons allen van tijd tot tijd vereenzelvigen. Arriba la luna! De witte houten lichamen met zwarte hoofden staan nu strak in formatie in de kasteelruimte. Als een bos van woordvoerders van de nacht. Of als een cohort, waardoor het werk in deze tijden andere connotaties krijgt.

BERNDNAUT SMILDE

NL-1978

De 'Nimbus'-werken tonen een voorbijgaand moment van aanwezigheid op een specifieke locatie. Ze kunnen worden geïnterpreteerd als een teken van verlies of wording, of gewoon als een fragment uit een klassiek schilderij. Mensen hebben altijd een sterke metafysische connectie gehad met wolken en hebben er door de tijd heen veel gedachten op geprojecteerd. Smilde is geïnteresseerd in de tijdelijkheid van het werk. De zelfgemaakte wolken zijn daar een paar seconden voordat ze weer uit elkaar vallen. Het fysieke aspect is erg belangrijk, maar uiteindelijk bestaat het werk alleen onder de vorm van een foto. Een document van iets dat gebeurde op een bijzondere locatie en dat nu is verdwenen.

In 2012 zweefde een nimbuswolk van Smilde in dit kasteel, heel even toch. In een interview sprak hij erover: "De architectuur in 'Nimbus d'Aspremont' speelt een belangrijke rol. Het contrast tussen het oorspronkelijke kasteel d'Aspremont-Lyn-den en het vroegere gebruik ervan als militair hospitaal en psychiatrische instelling is daar nog zichtbaar. Je zou kunnen zeggen dat de ruimte dienstdoet als een sokkel voor het werk."

SLAMMER!

ART.COLLECTIVE (BE)

*'The orchestra plays the music of the spheres,
as we dance a play of hope and fears...
In a world taken over by kings and fools,
war, terror and disease are making the rules...'*

De kasteelkelder is getransformeerd in een toaalininstallatie met 'Scarlet Red' (Toon Loenders, 2020, '12): een animatiefilm over de waanzin van de macht. Duizenden filmframes brengen bizarre gemaskerde figuren tot leven en beschrijven, in een theatrale uitvergroting, een wereldbeeld van wellust, macht, waanzin. Een koning en zijn volgelingen vierten feest in zijn beveiligde paleis. Buiten woedt oorlog, ziekte, terreur. Binnen geniet de koning, danst de ballerina, gekscheert de nar en bidt de bisschop op de tonen van het orkest. Er is decadentie, drank, overvloed en schoonheid in hun gemaskerd bal. Maar met het verstrijken van de tijd maakt het vertier plaats voor angst, een gevaar sluipt dichterbij. Geïsoleerde stillframes van de film op kleine schermen zijn 'tableaus', als een kruisweg aan de muur. In deze voortschrijdende choreografie is het de tijd die als een dreigende countdown leidt naar een onvermijdelijk einde. Een einde dat scharlakenrood kleurt.

In de aanpalende ruimte presenteert het veelkoppige collectief Slammer! eigenzinnig individueel werk van Sam Billen (1992) en Toon Loenders (1958).

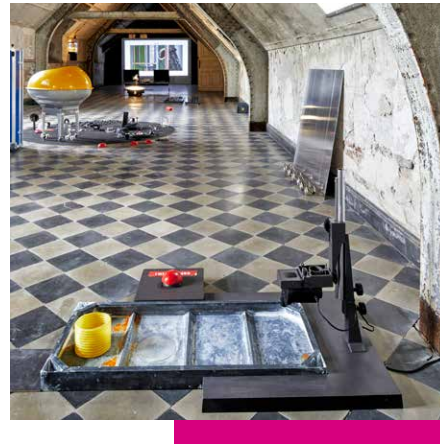

TOPP & DUBIO

NL-1967 & 1969

Topp & Dubio werken als kunstenaarsduo altijd in dialoog met de wereld en met elkaar. Aan hun projecten gaat meestal een gesprek of een gezamenlijke vraagstelling of verwondering vooraf. In dit geval is het werk tot stand gekomen zonder woorden. Het werk bestaat uit materialen en objecten die de kunstenaars in de loop van de tijd hebben verzameld als losse woorden die alleen in een bepaald verband of samenhang met el-

kaar betekenis kunnen dragen. De opstellingen zijn in stilte gemaakt, elke verandering is een toevoeging aan het gesprek of een antwoord op de actie van de ander. Maar zoals in elk goed gesprek gaat het er niet meer om wie wat heeft gezegd. Het resultaat is meer een voortdurende gedachtewisseling, een beeld van het gesprek. De werken vonden hun voltooiing nadat er niets meer te zeggen was. Het resultaat is 'this'.

KOEN VANMECHELEN

BE-1965

'Between Jungle and Civilisation', het nieuwe werk van Koen Vanmechelen, is een uitgerekte paringsdans in het kasteel. Verschillende kunstwerken klonteren samen tot drie grote installaties, verspreid over de verdiepingen. Het thema is reïncarnatie, het cirkelvormige en nooit eindigende proces van geboorte, evolutie en wedergeboorte. Installaties over ontstaan en verrijzenis klemmen zich rond een installatie over fertiliteit en mensenrechten.

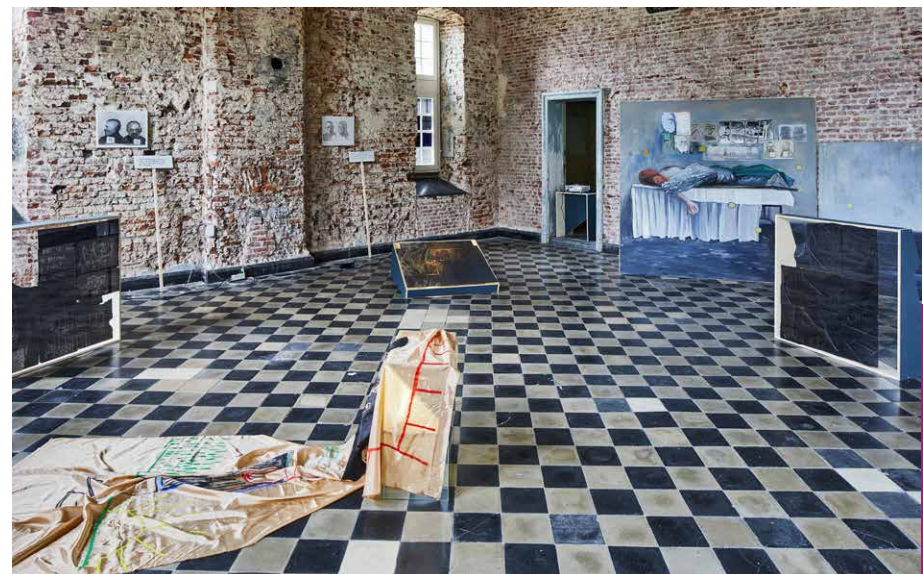
In de trappenhal - la vida es sueño - wordt de toeschouwer geconfronteerd met twee 'vederwerken'. Ze bestaan uit een combinatie van een glazen masker en veren, symboliseren de vruchtbaarheidinjectie en attenderen ons op het menselijk karakter van het project. Dit is de nieuwe generatie van denken. Centraal wijzen zes beelden rond mensenrechten op dat wat onze soort uniek maakt. Tegelijkertijd breekt een kuiken uit zijn ei. Het alfamoment. De start van Vanmechelen's wereldbekende Cosmopolitan Chicken Project (CCP).

Boven, in het sacrale gedeelte, bevatten marmeren sarcofagen gebalsemde kippen. Gouden iconen van het CCP-project spreken voor de voorbije generaties. Ze staan klaar voor een wedergeboorte en een nieuw bestaan. Het omegamoment.

**MARTA VOLKOVA &
SLAVA SHEVELENKO**
RU-1955 & 1953

Vanaf de 18de eeuw, onder invloed van de zich ontwikkelende lichaamswetenschappen, creëerden de westerse samenlevingen een aantal mechanismen waardoor de biologische baseieenschappen van de menselijke soort het voorwerp van een politieke strategie werden. Van het straffen van het individuele menselijke lichaam (executie, marteling, opsluiting) gaat de staat over tot het beheeren van het collectieve lichaam van de natie als een biologisch object met bepaalde fysiologische en pathologische kenmerken; van het recht om het leven weg te nemen tot het recht om het leven te sancioneren en te reguleren met behulp van zulke technieken als gezondheid, sanitaire voorzieningen en hygiëne, reproductieve en demografische politiek, lichamelijke opvoeding en wetgevende regulering van seksualiteit. Dat is wat Michel Foucault 'biopolitiek' noemde. 'The Amphibian Man Project' (2020) van het kunstenaarsduo Marta Volkova & Slava Shevelenko uit Nederland gaat over de biopolitiek, over het individuele lichaam en de staat, over de neiging van de staat om het collectieve lichaam van de natie steeds meer te beheersen en over de heroïsche individuele pogingen om aan deze omhelzingen van de staat te ontsnappen.

KOEN VAN DEN BROEK

BE-1973

Koen van den Broek is een schilder van ruimtes. Zijn werk zweeft continu tussen de conceptuele ruimte van het schilderen en de afbeelding van de reële wereld. Autostrades, stoepranden, parken en dergelijke meer worden herleid tot vlakken en brede lijnen, die leiden tot de realiteit van het geschilderde beeld. Van den Broek schildert mentale ruimtes. De afgebeelde ruimte vervreemdt op een eigenaardige manier van de werkelijkheid waaruit ze is ontstaan. Deze vervreemding vindt zijn oorsprong in het schilderkunstig proces van de kunstenaar. Voor de tentoonstelling 'Mirrors of Time' werden er in samenwerking met Galerie Greta Meert vijf werken geselecteerd uit verschillende periodes. Ze geven een boeiende inkijk in Van den Broeks gevarieerde oeuvre doorheen de tijd.

1. MALTE BRUNS
2. SANDER BREURE & WITTE VAN HULZEN
3. ANTON COTTELEER
4. PII DAENEN
5. BERLINDE DE BRUYCKERE
6. JACQUELINE DE SOUZA
7. HADASSAH EMMERICH
8. ROBERT GLIGOROV
9. HETTY HUISMAN
10. STEFAN PETERS
11. TOON TERSAS
12. CHAIM VAN LUIT

ON THE MOVE

Twintig jaar tentoonstellingen in kasteel D'Aspremont-Lynden. Twintig jaar eigenzinnige hedendaagse kunst. Veel kunstwerken zijn ooit vanuit dit kasteel vertrokken om verder te gedijen in de wereld buiten deze muren. Als een eerbetoon aan de kunst (en als souvenirs des expositions) staan hier en daar enkele werken opgesteld van kunstenaars die in het verleden hebben deelgenomen maar niet in het officiële programma staan opgenomen. Beschouw het als een eerbetoon aan allen die tot en met vandaag hebben deelgenomen, maar ook als een eerbetoon aan het publiek. In de wetenschap dat kunst altijd en overal zal blijven verwonderen en verbazen. Als Mirrors of Time.

Art is always on the move.

1.

12.

10.

2.

8.

6.

7.

3.

4.

5.

9.

11.

VAN EYCK IS ALSO HERE...

In de tentoonstelling Mirrors of Time zullen, naast een kleurreproductie 1/1 van het Lam Gods altaarstuk, alle infrarood- en röntgenopnames op ware grootte getoond worden.

HET LAM GODS, het ultieme verhaal, als uitgangspunt voor reflectie op 30 jaar hedendaagse kunst.

Het Lam Gods retabel werd in 1432 voltooid door de gebroeders VAN EYCK. In de bijna 600 jaar dat het bestaat, is de wereld nogal veranderd. Toch spreekt het werk nog volop. Materiaal- technisch onderzoek aan de schilderijen brengt enerzijds de makers uit de Middeleeuwen dichterbij, anderzijds reflecteert het de verschillen tussen het heden en verleden en plaatst het de beschouwer juist in zijn eigen tijd.

De zeer bijzondere laagopbouw toegepast door de gebroeders Van Eyck, hun materialen en schildertechniek, werden tijdens de laatste restauratiecampagne verder onderzocht. Het gebruik van technische foto's helpt om het creatief proces beter te begrijpen. Voor de bezoekers is het een ervaring die ertoe bij kan dragen dat anders, met meer technisch inzicht, naar het schilderij gekeken kan worden.

Het schilderij als informatiebron: een uitzonderlijke ervaring !

Met dank aan: PROF. EM. ANNE VAN GREVENSTEIN-KRUSE

MET DANK AAN

Alle deelnemende kunstenaars. Mat Verberkt, Robbert Schellekens, Vincent Spaas, Jo Bollen, Anne Van Grevenstein, Grietha Jurriens, Els Van Odijk, Malte Bruns & Bettina Wiehler, Simon, Kain Walgrave, Jan, Peter, Elias, Willy Erkens, Frank Lauwers, Govert Derix, Jonny Reijnaerts en alle sympatisanten.

Domein Reckheim, Akinci, Lumen travo ,Galerie Transit, Kathedrale Kerkfabriek St Baafs , Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium , Van Bijleveltstichting .

Dit project wordt gerealiseerd door vzw Forum Tri in samenwerking met gemeente Lanaken.

tekst: Christine Vuegen, fotografie: Marc Schepers, grafiek: Philip Lodewijckx

Volg ons op Social Media:

Forum Triangulare

@forumtri - Tag ons: #forumtri

www.forumtri.be

www.visitlanaken.be

vanlaethem@telenet.be

+32 (0)496 76 48 08

MIRRORS
OF ART PROJECT
TIME

